

HİKMET ANIL ÖZTEKİN

eygallah
Seyyah

Okumaya Başlama Tarihi/...../.....

İmza Tarihi/...../.....

DESTEK YAYINLARI: 1226
EDEBİYAT: 384

HİKMET ANIL ÖZTEKİN / EYVALLAH - SEYYAH

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaloğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Editör: Özlem Esmegül
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Işıl Ilgıt Şimşek
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları'ndaki 1. Baskı: (10.000 Adet) Şubat 2020
21. Baskı Temmuz 2020
23. Baskı Ağustos 2020
25. Baskı Eylül 2020
27. Baskı Nisan 2021
29. Baskı Mayıs 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN: 978-605-311-755-1

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Matbaa Mücellit - Çetin Koçak
Maltepe Mahallesi Hastane Yolu Sok No: 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 48625

HİKMET ANIL ÖZTEKİN

eyyallah
Seyyah

Yazar Hakkında

Trabzon'da doğdu. Matematik ve fizik aşkıyla dolu çocukluk yıllarının ardından İstanbul Teknik Üniversitesi Gemi İnşaat Mühendisliği'ni kazandı. Üniversite yılları kelimelerdeki, insanlardaki ve yaşamdaki matematiği keşfetmekle geçti.

Henüz 26 yaşındayken çıkarttığı "Elif Gibi Sevmek" kitapları 1 milyon baskıyı geçti. Ardından *Eyvallah*, *Eyvallah-2* ve *Fesleğen* kitaplarını çıkarttı. Tüm kitapları toplam 2 milyon adedi geçti. Sosyal medyada toplam 7 milyondan fazla takipçiyle üretmeye, paylaşmaya devam ediyor.

Uzaktan yazar olarak kabul edilse de dikkatlice incelendiğinde kendisinin yazarlıktan ziyade derdi insanları uyandırmak ve değiştirmek olan bir hayalperest olduğunu görebiliriz.

En büyük yeteneğinin "hayal kurabilmek" olduğunu söyler. Kitlesele değişimlerin mümkün olduğuna inanır ve Youtube kanalında videolar, sosyal medya hesaplarında yazılar, kitaplarında da kurgular ile edebiyat yapmaya değil, kitlesele uyanışı sağlamaya çalışmaktadır. Tüm bu yaptığı şeyleri hayatını adadığı yaşam felsefesini insanlara aktarma aracı olarak kullanmakta ve inandığı felsefeyi tüm dünyaya yaymayı amaçlamaktadır.

Hikmet Anıl Öztekin'e "Yaşamınızdan sonra dünyaya bir cümle bırakmak istesiniz o ne olurdu?" diye sorarsanız tek bir cevap alırsınız: "Ne için varsan, O'nun için yaşa..."

Yazar hakkında detaylı bilgi için: www.hikmetaniloztekin.com

Dünyaya hâlâ daha alışmamış,
tanıdığım ve tanımadığım herkese...

**Bu kitap yazarın yaşadığı olaylardan
esinlenerek yazılmıştır.**

1. Bölüm

Seyyah, Dokuzuncu Gün, Yalnızlık, Kalem, Dergi

*Bazen öyle giderler ki, sanki bir gün gelecekmiş gibi.
Ama gelmezler. Zaten en acıtan şey de gitmeleri değil
sanki bir gün geri gelecekmiş gibi gitmeleri olur.*

9 Haziran, Fesleğen gideli 9 gün oldu...

İnsanı kendi yağında kavurmaya yetecek kadar güçlü bir sıcak çökmüş caddelerin üzerine... Deniz de olmasa uzaktan bakınca içten içe tütüyor gibi görünecek şehir... Havasına balık ve iyot kokusu sinmiş şu tatlı esintinin beni nereye sürüklediğini bile unutuyorum çoğu zaman yürürken. Vapurlar bağıra bağıra dolanıyor Eminönü açıklarında. İnsan kalabalıkları dökülüyor iskeleye... Birileri geliyor denizden, birileri açılıyor denize sürekli...

Bense yüzmeyi unutmuş bir balık gibi vurmuşum karaya... Adımlarım acemi... Beyazıt'a gitmek için evden çıktığımı hatırlıyorum sonra. Kolumun altında dergi için hazırladığım yazılar...

Balat'tan beri yürüyorum... Mümkün mertebe ulaşım aracı kullanmamaya gayret ederim her zaman. Serde sey-

yahlık var ne de olsa... Severim yürümeyi... Yürümek bir yere varmak değildir benim için. Bir yerden uzaklaşmaktır daha çok... Ama kendinden, ama acından, ama geçinemediğin her şeyden adım adım uzaklaşmaktır. Bu yüzden hiç bakınmam etrafıma... Kimseyle göz göze gelmem. Kimse-nin yüzünde teselli aramam. Başım önde, adımlarım seri-dir her zaman... Başkaları görsün istemem içimdeki keder dalgalarının yüzüme vurmuş izlerini...

Tam dokuz gün oldu...

Belki ölmedim ama ölmekten beter bir haldeyim... Ha-yatımın eskisi gibi huzurlu, sakin, kendi halinde ve asgari müşterekte mutlu akıp gitmeyeceği haberini aldığımdan bu yana tam dokuz gün geçti.

Hayatımın en kıymetli, en özel insanı, haber bile etme-den, vedalaşmayı dahi bana çok görerek gitti. Gidişinin bü-tün bilinmezliklerini ve bütün nedenlerini kendi içine gö-müp yanında götürdü.

O günden beri yazmak dışında hiçbir şey yapmadım. Bel-ki nefes bile almamışımdır, tam hatırlamıyorum. O gittiğin-den beri soluksuz şekilde sadece yazıyorum. Yaşamsal hiçbir fonksiyonumu yerine getiremiyor gibiyim. Ne düzenli ye-mek yiyebiliyorum, ne uyuyabiliyorum, ne birileriyle görü-şebiliyorum.

Fesleğen'den önce renkli bir hayatım olduğu söylene-mezdi zaten, ama onun gidişiyle birlikte her şey simsiyah benim için. Paletim olmadan önümdeki tuvale bir yaşam çizmeye çalışıyorum. Elimde kalan birkaç soluk renk, onlar da bitti bitecek...

İnsan hep gidenleri özler. Bırakıp gidenleri. Gerisinde kocaman bir boşluk bırakanları. Anılarıyla acıtanları, kendisinden alıp gittikleriyle yakanları çok özler.

Ve bazen de hiç gelmeyenleri özler. Gelmeyen biri özlenir mi hiç? Belki de en çok onlar özlenir, ne bileyim? Bu hissi ancak yaşayanlar bilir. Onlar başka özlenir. Hiç gelmemiştir onlar... Hatırlanacak ne bir duygu ne de bir iz vardır onlardan ama yoklukları bir yanını yakar adamın.

Gidenlerin anıları acıtır. Ama hiç gelmeyenlerin özlemleri başkadır, tanımlayamadığımız bir boşluk bırakır insanın içinde. Sebebini bilmeyince ilacını da bulamazsın. Cümlelerin sonu gelmez, cümlenin ortasında çekip gidesin gelir. Ona gidesin gelir, hiç gelmeye. Hayatındaki tüm eksiklikleri ona yorarsın, “O gelmiş olsaydı bunlar olmazdı” dersin.

Yanımızda olduğu halde bize bunca uzak gelen insanlar varken hayatımızda, hiç duymadığımız o birinin muhabbetine ihtiyacımızın olması çok acı.

Çevremizdeki muhabbet edemediğimiz insanlardan çok uzaklara ihtiyacımız var bizim. Henüz tanımadığımız bize iyi gelecek insanlara ihtiyacımız var. Fesleğen’i eylülünden beri tanıyordum ama doğduğumdan beri özlediğim meğerse oymuş.

Zamanın bile önemi yok artık... İster su gibi aksın, ister bir yerlerde tıkanıp kalsın, ne fark eder ki?

Yürüdüğüm yolları uzatıyorum, başkalarıyla yaptığım konuşmaları azaltıyorum. Giderek suskunlaşıyor, azalıyor, insansızlaşıyorum. Binlerce soru çengel atmış zihnime. Hiçbirinin cevabı yok. Kafamın içini cehennem yerine çeviren bütün bu düşüncelerimden kurtulmak istiyorum bir an evvel.

İlk kez başıma geldi. Sevdiğinin gitmesi değil, sevmek. İlk kez başıma gelen şey buydu işte. Ve şunu anladım ki insan birini sevince yaşamaya başlar ve o gidince de nasıl yaşayacağını bulmaya çalışmış.

Fesleğen gideli tam dokuz gün oldu ve şimdi önümde iki yol vardı. Ya ölmek ya da yaşıyor gibi yapmak.

Kesif bir baharat ve kavrulmuş lokum kokusunu aldığım an fark ettim Mısır Çarşısı'na vardığımı. Çarşının içinden geçip Beyazıt'a yol almaya alışmış ayaklarım. İrademin dışında geliyor sanki her şey... İster istemez başımı kaldırıp bakındım etrafıma. Uzun ve acıklı bir rüyadan uyanır gibiydim. Her şey ne kadar da yabancı, ürkütücü ve gürültülü... Çarşının uğultusu içimi ürpertmişti adeta.

Ne tuhaf...

Birbirine hiç benzemeyen insan yüzlerinde hep aynı bakış... Sanırsın başlarına kötü bir şey gelmiş ya da gelse de hiç şaşırılmayacaklarmış gibi her şeye çoktan alışkın, karanlık bir ifade...

Trafikte küfürleşmek, yürürken yanından geçeni itmek ya da omuzlamak giderek normalleşmiş herkes için... Ama durup dururken biri kesse önlerini, sarılsa sımsıkı ölecekler şaşkınlıktan. Unutamayacaklar hayat boyu. Sürekli anlatıp duracaklar birilerine.

“Bir defasında çarşıda yürüyorum, delinin biri gelip atılmaz mı boynuma? Neden bir insan bir insanı bu kadar sever anlamadım vallahi.”